

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2025, sen. zn. 29 ICdo 146/2023, ECLI:CZ:NS:2025:29.ICDO.146.2023.3

Číslo: 43/2026

Právní věta:

Rozhodne-li soud se souhlasem účastníků ve věci bez jednání podle § 115a o. s. ř., neuplatní se poučovací povinnost soudu dle § 119a o. s. ř. Absence tohoto poučení nebrání uplatnění systému neúplné apelace v odvolacím řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.07.2025

Spisová značka: 29 ICdo 146/2023

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Dokazování, Incidenční spory, Koncentrace řízení, Poučovací povinnost soudu

Předpisy: § 115a o. s. ř.

§ 118a o. s. ř.

§ 119a odst. 1 o. s. ř.

§ 205a písm. e) o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 4. 2023, č. j. 59 ICm 2113/2015, 101 VSPH 560/2019-199 (KSPA 59 INS 11383/2010).

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 24. 4. 2019, č. j. 59 ICm 2113/2015-93, Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „insolvenční soud“) zamítl žalobu, jíž se žalobkyně (J. K.) domáhala vůči žalované (Mgr. Ing. Petře Hýskové, jako insolvenční správce dlužníka Š. K.) vyloučení v rozsudku blíže specifikovaných spoluvlastnických podílů na nemovitostech v katastrálním území O. zapsaných na LV č. 1 a č. 2 (dále též jen „nemovitosti“) z majetkové podstaty dlužníka (bod I. výroku), a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud dospěl k závěru, že původní insolvenční správce dlužníka Mgr. David Letošník

(dále též jen „D. L.“) dostatečně identifikoval nemovitosti v soupisu majetkové podstaty, a to čísla pozemkových parcel, označením obce a katastrálního území, v němž se nacházejí. Nebylo tedy pochyb o tom, jaký majetek byl zahrnut do majetkové podstaty. Na základě provedeného dokazování soud dále konstatoval, že společné jmění dlužníka a žalobkyně bylo prokazatelně předloženo, a proto nebylo možné jej vypořádat. Veškerý majetek náležející do společného jmění manželů byl proto správně v souladu s § 274 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), zahrnut do majetkové podstaty.

3. Kromě toho insolvenční soud zohlednil, že dlužník užíval část nemovitostí ke své podnikatelské činnosti, což dovodil z toho, že „adresa sídla“ dlužníka jako osoby samostatně výdělečně činné je shodná s jeho bydlištěm a odpovídá adrese, na které se nacházejí nemovitosti zapsané na LV č. 1, přičemž tato skutečnost byla žalobkyni jako jeho manželce nepochybně známa. Jestliže proti tomuto využití nemovitostí nevznesla žádné námitky, lze důvodně předpokládat, že s ním souhlasila. V takovém případě podle § 270 odst. 2 insolvenčního zákona platí, že část společného jmění manželů, kterou dlužník použil se souhlasem manžela k podnikání, spadá při vypořádání společného jmění manželů do majetkové podstaty dlužníka vždy.

4. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem změnil rozsudek insolvenčního soudu v bodě I. výroku tak, že se zamítá žaloba, již se žalobkyně proti žalované domáhala vydání výtěžku zpeněžení spoluvlastnického podílu na nemovitostech zapsaných na LV č. 1 pro obec a katastrální území O. ve výši 1 119 642,86 Kč, jinak tento rozsudek změnil tak, že je žalovaná povinna vydat žalobkyni výtěžek zpeněžení spoluvlastnického podílu na nemovitostech zapsaných na LV č. 2 pro obec a katastrální území O. ve výši 5 075 500 Kč a ve výši 1 005 500 Kč (první výrok). Zároveň rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (druhý a třetí výrok).

5. Šlo přitom již o druhé rozhodnutí odvolacího soudu poté, co Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 29. 6. 2022, sen. zn. [29 ICdo 97/2020](#), zrušil rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 59 ICM 2113/2015, 101 VSPH 560/2019-122 (KSPA 59 INS 11383/2010), kterým odvolací soud k odvolání žalobkyně potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodě I. výroku.

6. Nejvyšší soud přitom dospěl k závěru, že odvolací soud se řídil nesprávným názorem, že k nastolení účinků dle § 274 insolvenčního zákona postačí, že insolvenční správce sepíše majetek ve společném jmění dlužníka a jeho (bývalého nebo současného) manžela do majetkové podstaty, aniž dá při soupisu najevo, že tak činí právě z důvodu předložení společného jmění dlužníka a jeho (bývalého nebo současného) manžela, a rovněž že nevěnoval ve skutkové rovině pozornost tomu, zda vlastní soupis nemovitostí do majetkové podstaty dlužníka dovoľoval uzavřít, že šlo o soupis provedený podle § 274 insolvenčního zákona [že tato okolnost z něj byla seznatelná před případným uplynutím lhůty podle § 150 odst. 4 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“)].

7. Odvolací soud předdeslal, že nemovitosti (včetně spoluvlastnických podílů dlužníka) byly po vydání odvoláním napadeného rozhodnutí insolvenčního soudu žalovanou zpeněženy, a to nemovitosti zapsané na LV č. 1 za celkovou kupní cenu 5 225 000 Kč a nemovitosti zapsané na LV č. 2 postupně dvěma kupními smlouvami za celkové kupní ceny 2 011 000 Kč a 10 151 000 Kč. Platí tedy, že žalobkyně se již nemůže domáhat vyloučení nemovitostí z majetkové podstaty, na což reagovala návrhem na připuštění změny žaloby podáním ze dne 5. 4. 2023. Tomuto návrhu odvolací soud vyhověl usnesením vydaným v průběhu odvolacího jednání konaného dne 20. 4. 2023.

8. Odvolací soud po doplnění dokazování – zejména soupisem majetkové podstaty dlužníka – uzavřel, že původní soupis ani jeho následné aktualizace neobsahují (v intencích závěrů Nejvyššího soudu) řádnou identifikaci právního důvodu soupisu sporných nemovitostí, které do něj byly pojaty. Podle odvolacího soudu tak ke dni 2. 5. 2015 (neboť usnesení o úpadku spojené s prohlášením konkursu na

majetek dlužníka nabylo právní moci dne 2. 5. 2012) nastala nevyvratitelná domněnka tzv. zákonného vypořádání společného jmění manželů (dlužníka a žalobkyně) ve smyslu § 150 odst. 4 obč. zák. Tato domněnka se však neuplatní ve vztahu ke všem sporným nemovitostem, konkrétně pak k nemovitostem zapsaným na LV č. 1, neboť dlužník využíval tyto nemovitosti ke své podnikatelské činnosti, přičemž žalobkyni byla tato skutečnost nepochybně známa a s tímto užíváním musela dát souhlas. Odvolací soud proto ve shodě s insolvenčním soudem dospěl k závěru, že nemovitosti zapsané na LV č. 1 byly (i v rozsahu jejich předmětných podílů) do majetkové podstaty dlužníka sepsány důvodně, neboť tam náležely dle § 270 odst. 2 insolvenčního zákona. Žaloba ohledně jejich vyloučení z majetkové podstaty dlužníka tudíž nemůže být opodstatněná, a není tak důvodná ani žaloba o vydání výtěžku jejich zpeněžení.

9. Ohledně nemovitostí zapsaných na LV č. 2 však odvolací soud dovodil, že došlo k jejich vypořádání na podkladě zákonné nevyvratitelné domněnky podle § 150 odst. 4 obč. zák., neboť žádné důkazy, jež měly soudy k dispozici, nenásvědčovaly tomu, že by i tyto nemovitosti dlužník užíval k podnikatelské činnosti, a že tak mohly být sepsány do majetkové podstaty podle § 270 odst. 2 insolvenčního zákona. Žalovaná se přitom v řízení před insolvenčním soudem proti podané žalobě nebránila tvrzením, že dlužník i tyto nemovitosti používal se souhlasem žalobkyně ke své podnikatelské činnosti. Svá tvrzení v tomto směru (včetně příslušných důkazů) poprvé uvedla v odvolacím řízení ve vyjádření ze dne 1. 3. 2023. Jde ovšem o tvrzení a důkazy, k nimž v odvolacím řízení nelze přihlídnout, neboť byly soudu předestřeny v rozporu se zásadou neúplné apelace. Odvolací soud proto uzavřel, že žalobkyně se stala spoluvlastníkem nemovitostí zapsaných na LV č. 2 v rozsahu ideální ½; náleží jí tedy ½ výtěžku z jejich zpeněžení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti rozsudku odvolacího soudu (podle obsahu dovolání proti části jeho prvního výroku, kterou bylo žalované uloženo vydat žalobkyni výtěžek zpeněžení spoluvlastnického podílu na nemovitostech zapsaných na LV č. 2) podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že dovolání závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Uplatňuje dovolací důvod spočívající v nesprávném právním posouzení věci a navrhuje, aby dovolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

11. Dovolatelka především uvádí, že ona i soudy obou stupňů sdílely názor, že majetek náležející do společného jmění manželů dlužníka a žalobkyně byl do majetkové podstaty sepsán pro předlužení společného jmění manželů. Argumentace obou účastníků se přitom vztahovala výhradně k aplikaci § 274 insolvenčního zákona. Žalovaná proto dříve neuplatňovala jiné důvody pro zařazení nemovitostí do soupisu majetkové podstaty, neboť je nepovažovala za významné. Až v rozhodnutí dovolacího soudu byl pro tuto věc přijat přelomový závěr, podle něhož byl tento právní názor označen za nesprávný. V důsledku toho nabyl na významu argument účelového určení nemovitostí k podnikání dlužníka a s tím související aplikace § 270 odst. 2 insolvenčního zákona. Dovolatelka proto ve svém podání ze dne 1. 3. 2023 uvedla relevantní tvrzení na podporu této nové argumentace a navrhla řadu důkazů. Odvolací soud však k těmto tvrzením a důkazům nepřihlédl s poukazem na § 119a a § 205a o. s. ř.

12. Argumentaci odvolacího soudu dovolatelka považuje za nesprávnou. V projednávané věci rozhodl insolvenční soud bez nařízení jednání podle § 115a o. s. ř.; účastníci řízení tedy nebyli poučeni podle § 119a odst. 1 o. s. ř. Odvolací soud měl proto podle dovolatelky přihlídnout k výjimce ze zásady neúplné apelace odvolacího řízení vyplývající z § 205a písm. e/ o. s. ř., což ale neučinil. Navíc odvolací soud v navazujícím odvolacím řízení sám znovu provedl důkazy, aniž účastníkům poskytl možnost reagovat na tuto zásadní změnu procesní a důkazní situace. Dovolatelka je proto

přesvědčena, že odvolací soud měl účastníkům umožnit argumentaci navazující na právní názor dovolacího soudu bez ohledu na to, že řízení probíhalo podle § 115a o. s. ř. Tím, že tak neučinil, zkrátil procesní práva účastníků.

13. Žalobkyně ve vyjádření uvedla, že otázku predestřenou dovoláním nemá za podstatnou. Žalovaná se nemůže dovolávat poučovací povinnosti soudu dle § 119a o. s. ř., když se sama dobrovolně vzdala ústního projednání věci. Navíc se žalovaná v rámci dovolání domáhá odlišného skutkového posouzení věci. Navrhuje proto, aby dovolání bylo odmítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

14. Pro dovolací řízení je rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění.

15. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností dovolání v dané věci.

16. Dovolání nesměruje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., takže zbývá určit, zda je přípustné podle § 237 o. s. ř. (když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř.).

17. Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky týkající se uplatnění systému neúplné apelace v odvolacím řízení za situace, kdy soud ve věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a účastníkům se tak nedostalo poučení dle § 119a odst. 1 o. s. ř. V posouzení této právní otázky jde o věc dovolacím soudem v daných souvislostech neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

18. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se ze spisu nepodávají.

19. Nejvyšší soud se proto dále zabýval – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

20. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

21. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

22. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou podstatná následující ustanovení občanského soudního řádu (v rozhodné podobě, tj. ve znění účinném již od 29. 5. 2015):

Podle § 115a o. s. ř. k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí.

Podle § 119a odst. 1 o. s. ř. před skončením jednání je předseda senátu povinen účastníky přítomné při jednání poučit, že všechny rozhodné skutečnosti musí uvést a že důkazy musí být označeny dříve, než ve věci vyhlásí rozhodnutí, neboť později uplatněné skutečnosti a důkazy jsou odvolacím důvodem jen za podmínek uvedených v § 205a. Ustanovení § 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem tím nejsou dotčena.

Podle § 118a o. s. ř. ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevyličil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy (odstavec 1). Má-li předseda senátu za to, že věc je možné po právní stránce posoudit jinak než podle účastníkovy právního názoru, vyzve účastníka, aby v potřebném rozsahu doplnil vyličení rozhodných skutečností; postupuje přitom obdobně podle odstavce 1 (odstavec 2).

Podle § 205a písm. e/ o. s. ř. skutečnosti nebo důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, jsou u odvolání proti rozsudku nebo usnesení ve věci samé odvolacím důvodem jen tehdy, jestliže odvolatel nebyl řádně poučen podle § 119a odst. 1.

23. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je ustálena v závěru, že smyslem poučení podle § 119a odst. 1 o. s. ř. je, ve vazbě na princip neúplné apelace v odvolacím řízení, poskytnout účastníkům ještě „poslední“ možnost ke splnění povinnosti tvrzení a důkazní povinnosti v řízení před soudem prvního stupně. Při tomto poučení musí předseda senátu respektovat a účastníkům věc takto vysvětlit, že podle § 118b, 118c a 175 odst. 4 věty první o. s. ř. bylo řízení koncentrováno již dříve a že možnost uvést v těchto věcech nové skutečnosti a důkazy vyplývá jen z výjimek v těchto ustanoveních obsažených. Poučovací povinnost podle odstavce 1 směřuje jen vůči účastníkům, kteří jsou u jednání přítomni (osoby, které se jednání nezúčastnily, se toho, že jim nebylo poskytnuto poučení podle § 119a odst. 1 o. s. ř., mohou úspěšně dovolávat jen tehdy, kdyby soud jednal v jejich nepřítomnosti v rozporu s § 101 odst. 3 o. s. ř.), a jeho poskytnutí musí být uvedeno v protokolu o jednání. K řádné protokolaci tohoto úkonu soudu zpravidla postačuje, poznamená-li se v protokolu s odkazem na § 119a odst. 1 o. s. ř., včetně údaje o tom, zda a jak účastníci (jejich zástupci) na poučení reagovali. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. [29 Odo 715/2002](#).

24. Poučení podle § 119a odst. 1 o. s. ř. tak může směřovat jen vůči účastníkům přítomným při jednání (případně prostřednictvím jejich zástupců). A naopak nemůže být poskytnuto účastníkům nepřítomným u jednání, a to ani v případě, rozhoduje-li soud prvního stupně ve věci v souladu se zákonem bez nařízení jednání podle § 115a o. s. ř. (k tomu srov. obdobně rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 1. 2002, sen. zn. [11 Cmo 294/2001](#), uveřejněný pod číslem 61/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. 20 Co 566/2003, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 3, ročník 2004, pod číslem 50). Pouze v případě, že soud prvního stupně rozhodne ve věci po skončení jednání, aniž splní poučovací povinnost podle § 119a odst. 1 o. s. ř. (kterou splnit měl), může odvolatel (dle § 205a písm. e/ o. s. ř.) v odvolání uplatnit nové skutečnosti a nové důkazy bez jakéhokoli omezení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, sp. zn. [21 Cdo 4069/2009](#)). Tento závěr přijala i komentářová literatura; srov. např. Šebek, R. § 205a [Omezení odvolacích důvodů]. In: Svoboda, K. a kol. Občanský soudní řád. 3. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2022, marg. č. 27.

25. Současně platí, že odvolací řízení je založeno na systému neúplné apelace. Ustanovení § 205a odst. 1 o. s. ř. obsahuje jednak obecný zákaz uvádění nových skutečností a důkazů v odvolání, a dále stanoví výjimky z tohoto zákazu. Nastane-li některá z výjimek uvedená v tomto zákonném ustanovení, jsou způsobilým odvolacím důvodem – a to v rozsahu, v jakém z těchto výjimek vyplývají – také skutkové a důkazní novoty (k tomu srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2014, sp. zn. [33 Cdo 1226/2014](#)).

26. V poměrech projednávané věci dovolatelka zejména namítá, že všechny nemovitosti užíval dlužník v souvislosti s podnikáním, přičemž toto tvrzení neměl odvolací soud odmítnout s odkazem na § 205a o. s. ř.

27. Z výše shrnutých ustálených judikatorních závěrů nicméně vyplývá, že rozhodne-li soud se souhlasem účastníků ve věci bez jednání, neuplatní se poučovací povinnost soudu dle § 119a o. s. ř.

Absence tohoto poučení v případě postupu podle § 115a o. s. ř. nebrání uplatnění systému neúplné apelace v odvolacím řízení.

28. I v tomto řízení insolvenční soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (v souladu s §115a o. s. ř.); proto neměl (nemohl mít) povinnost dle § 119a o. s. ř. a z absence takového poučení potom nelze vyvozovat výjimku z principu neúplné apelace. Závěr odvolacího soudu, že k tvrzením dovolatelky ohledně účelového určení nemovitostí zapsaných na LV č. 2 nelze v odvolacím řízení přihlídnout, neboť tato tvrzení (i případné důkazní návrhy) mu byly předloženy v rozporu se zásadou neúplné apelace, je tak ve světle podaného výkladu správný. Nejvyšší soud nadto nemá pochyb, že v předmětném řízení nebyla dána ani jiná výjimka ve smyslu § 205a o. s. ř.

29. Na uvedeném nic nemění ani to, že odvolací soud v dané věci rozhodoval o odvolání proti rozsudku insolvenčního soudu opakovaně (po kasačním zásahu Nejvyššího soudu). Z žádného ustanovení občanského soudního řádu neplyne, že by se v takovém případě neuplatnil princip neúplné apelace.

30. Dovolatelka dále namítá, že odvolací soud neumožnil účastníkům reagovat na zásadní změnu procesní a důkazní situace v důsledku „přelomového“ kasačního rozhodnutí dovolacího soudu. Má za to, že účastníci nebyli soudem řádně poučeni podle § 118a odst. 2 o. s. ř., a tedy že jim nebyla dána možnost při změně právního posouzení uplatnit jiná skutková tvrzení a předložit další důkazní návrhy.

31. Z ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu vyplývá, že nebylo-li účastníku poskytnuto poučení ve smyslu § 118a o. s. ř., ač se tak mělo z objektivního hlediska stát, je řízení před soudem prvního stupně postiženo vadou. To platí i tehdy, měla-li absence takového poučení původ v jiném právním posouzení věci. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. [29 Cdo 1829/2011](#), uveřejněný pod číslem 59/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

32. Poučení dle § 118a odst. 2 o. s. ř. je poučením pro případ jiné (než účastníkem očekávané) právní kvalifikace věci. Jde např. o situaci, kdy je soud názoru, že požadované plnění není plněním podle smlouvy (jak očekává účastník), ze skutkového stavu věci však lze dovodit nárok na vydání bezdůvodného obohacení [k čemuž ale ještě chybí (v některých případech může chybět) vyličení skutkových okolností případu ohledně výše bezdůvodného obohacení]. Srov. např. odstavec 18 odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. [29 Cdo 3071/2018](#), uveřejněného v časopise Soudní judikatura, číslo 9, ročníku 2020, pod číslem 89.

33. O takový případ v dané věci zjevně nejde. Dovolatelka jako insolvenční správkyň je v tomto sporu žalovanou. Bylo proto na ní, aby již v řízení před insolvenčním soudem uvedla všechny argumenty, jimiž se chtěla bránit excindační žalobě. Žalobkyně již od počátku řízení (v žalobě) zpochybňovala správnost sepisu nemovitostí do majetkové podstaty dlužníka a poukazovala též na údajné formální nedostatky soupisu. Již v žalobě též uváděla, že dotčený majetek byl součástí nevypořádaného společného jmění manželů (žalobkyně a dlužníka). Co do právního posouzení věci se žalobkyně dovolávala uplatnění § 268 odst. 1 a 2 a § 274 insolvenčního zákona a § 150 odst. 4 obč. zák.

34. Z uvedeného plyne, že odvolací soud ani Nejvyšší soud (ve zrušujícím rozhodnutí) věc po právní stránce neposuzovaly jinak než insolvenční soud (stejně jako insolvenční soud se věcí zabývaly jen v mezích tvrzené nedůvodnosti soupisu nemovitostí do majetkové podstaty). Důvod postupovat ve vztahu k dovolatelce podle § 118a odst. 2 o. s. ř. tedy odvolací soud neměl. Pro účely posouzení správnosti závěru, zda byly nemovitosti důvodně sepsány do majetkové podstaty dlužníka, totiž doplnění rozhodných skutečností nebylo zapotřebí.

35. Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněné dovolací argumentace nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud dovolání podle § 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř. zamítl.